

www.DirectieveTherapie.nl

Dank voor uw download

U kunt er natuurlijk uit citeren, graag zelfs, maar dan wel met bronvermelding. U mag dit artikel ook ruimhartig verspreiden mits het niet voor commerciële doeleinden is. In die gevallen pas na onze schriftelijke toestemming.

Opname in bloemlezingen en readers moedigen wij aan, maar wel graag eerst even overleggen.

Alle rechten van de artikelen liggen bij
de Stichting Cognitie en Psychose.

Voor alle vragen:
info@gedachtenuitpluizen.nl

Ten geleide

Welkom bij het derde nummer van dit jaar.

Zoals u misschien weet, staan wij zelden te juichen als collega's aan doodgewone technieken het predikaat 'therapy' meegeven. 'Accepteren' is zoiets: een aspect dat in elke therapie thuishoort, maar moeilijk serieus te nemen is wanneer het onder de noemer Acceptance and Commitment Therapy (ACT) als nieuwe, zelfstandige therapievorm verkocht wordt. Gelukkig zijn we niet zo rigide dat we elke bijdrage over ACT afwijzen. Walter Arts schreef op een heldere manier waarom hij acceptance en commitment zo belangrijk vindt. Hij laat dat zien in een gedetailleerde gevalbeschrijving. Daarmee beginnen we.

We vervolgen het nummer met een artikel dat misschien wel meer vragen oproept dan dat het beantwoordt. Marc Verbraak en collega's introduceren de BO-NKS, ofwel de BurnOut-Neurasthenie Klachten Schaal. De vragenlijst is bedoeld om burnout te meten. Het psychometrisch onderzoek naar de schaal is netjes uitgevoerd, maar de lijst blijkt niet specifiek burnout te kunnen opsporen. Het is veeleer een maat voor klachten in het algemeen, waarvoor de auteurs de aloude term 'neurasthenie' gebruiken.

Sommige psychotherapeuten hebben de waan dat zij degenen zijn die het zielenleven van de mensheid het beste doorgronden. Het is natuurlijk zuur om vast te stellen dat er figuren zijn die zonder al onze opleidingen een uitstekende kijk hebben op wat er omgaat in andere mensen of in henzelf. Dat geldt bijvoorbeeld voor sommige toppers onder de romanschrijvers. Bovendien kunnen zij het prachtig verwoorden en daarmee wordt hun gedachtegoed extra boeiend en leerzaam voor ons. Om die reden hebben wij een nieuwe rubriek in het leven geroepen: 'Lessen uit de Letteren'. Mocht een roman u raken door de manier waarop er psychologische mechanismen, psychologische toestanden of psychologische technieken worden beschreven, aarzel dan niet. Pak uw computer; beschrijf het fenomeen waar het u om gaat in maximaal 1500 woorden; lees het manuscript nog eens goed door om te zien of uw stijl het fraaie kunstwerk van de door u bewonderde auteur niet verkracht; verbeter uw manuscript waar nodig en stuur het in. In dit nummer hebben we de eerste bijdrage, geschreven door uw hoofdredacteur. De les is uit een nogal onbekend boek van Dostojevski waarin de auteur op fraaie wijze laat zien dat hij lang voor de directieve therapie en voor de experimenten van Wegner begreep dat je ongemakkelijke gedachten beter kan accepteren dan proberen ze te bestrijden of opzettelijk te vergeten.

Marleen Tibben en Kees Hoogduin schrijven in een andere rubriek over conversieve fluisterspraak. Het gaat hierbij om personen die, zonder dat er medisch iets aan de hand is, in het geheel niet kunnen

spreken. De behandeling is inzichtelijk: gebruikmaken van elk ander geluid dat de persoon voortbrengt: een lachje, een hoest, het geschraap van de keel. Zij beschrijven een vrouw die zich met deze klacht aanmeldt en daarvoor op de hier genoemde manier wordt behandeld.

Kees Hoogduin, die terecht al bekend is vanwege zijn behandelingen van conversieve stoornissen, beschrijft nog een tweede stoornis: conversieve camptocormia, ofwel de gefixeerde gebogen rug, zonder dat er een somatische verklaring is. Hij illustreert de behandeling aan de hand van een jonge vrouw die zich hiervoor had aangemeld. Echter, bij het verschijnen voor de eerste zitting was de klacht al verdwenen. Een 'zero session trial'? De auteur gebruikt de gegevens van de vrouw door zich af te vragen wat voor interventies hij had kunnen doen als zij wel met de kromme gefixeerde rug was binnengekomen.

We eindigen met boekbesprekingen. Marco Kleen bespreekt twee boeken die volgens hem de filosofische horizon van de cognitieve gedragstherapeut kunnen verbreden. Het ene boek is van de sociaalpsycholoog Ap Dijksterhuis. Hij meent experimenteel te hebben aangetoond dat de beste beslissingen genomen worden zonder na te denken. Toevallig ken ik die experimenten en moet ik zeggen dat de bewijskracht voor de praktijk niet zo groot is. Dit neemt niet weg dat de experimenten fascinerend zijn en stof tot nadenken geven. Het andere boek, door Bas Haring, heeft eveneens als ondergrond dat je niet te veel op je bewustzijn moet vertrouwen. Ach, waarschijnlijk moet je nergens op vertrouwen...

ALFRED LANGE, HOOFDREDACTEUR